Ч. 201 Второкъ 7 (19) вересня 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатані вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

## Маневры на Угорщинѣ.

Въ Ґінсъ на Угорщинѣ розпочали ся нинѣ великі маневры цѣсарскі, найбôльші, які доси були. Въ маневрахъ сихъ берутъ участь чотири корпусы: II. вѣденьскій; III. стирійскій (командантъ бар Райнлендеръ; командантомъ 11 пѣшои бриґады сего корпуса есть ґен.-майоръ ґр. Александеръ Гартенавъ, бувшій князь болгарскій, Александеръ Батенберґъ); V. прешбурґскій и XIII. загребскій. Разомъ зъ краєвою обороною и гонведами возьме участь въ сихъ маневрахъ около 150.000 людей, отже больше якъ два разы тôлько, що на послѣднихъ маневрахъ галицкихъ. Однакожь найбôльшу вагу симъ маневрамъ надає тый фактъ, що въ нихъ возьмуть участь монархи и князѣ заграничныхъ державъ, котрі нинѣ въ тридержавнôмъ союзѣ и єго політицѣ грають найважнѣйшу ролю, именно: цѣсарь нѣмецкій Вільгельмъ, король саскій и анґлійскій князь Коннотъ.

Головна кватира сихъ маневрôвъ знаходить ся въ Ґінсъ, мѣстѣ положенôмъ въ айзенбурґскôмъ комітатѣ, котрый зъ однои стороны припирає до долѣшнои Австріѣ а зъ другои до Стиріѣ. Ґінсъ есть мѣсто невеличке, бо має всего не больше якъ 8.000 жителѣвъ, але оно есть дуже старе и грало колись въ исторіи непослѣдну ролю. Ще въ 1277 р. гостило мѣсто у себе цѣсаря Рудольфа Габсбурґского и короля угорского Володислава, а въ 1532 р. вôдзначило ся обороною противъ Туркôвъ пôдъ Солиманомъ.

Недалеко мѣста знаходить ся замокъ, побудованый ще 1263 р. ґрафами Ґуссінґъ, котрый вôдъ двохъ столѣтій належить до родины ґрафôвъ Естергазихъ. Але монархи не замешкали въ сêмъ замку, лишь въ обширнôмъ будынку школы войсковои. Полудневу часть першого поверха сего будынку заняли апартаменты Є. Вел. Цѣсаря Франца Йосифа; гарнѣйшу пôвнôчну часть призначено для нѣмецкого цѣсаря. У великôмъ рецепційнôмъ сальонѣ нѣмецкого цѣсаря украшають стѣны олѣйнѣ портреты натуральнои величины цѣсарôвъ зъ родины Габсбурґôвъ: Кароля V., Фердинанда IV., Леопольда I. и Йосифа I.; изъ стелѣ звисає венеційскій кришталевый люстеръ а цѣлый помôстъ есть вкрытый однымъ перскимъ ковромъ. На другôмъ поверсѣ мѣстить ся дружина обохъ Монархôвъ. Король саскій, анґлійскій князь Коннотъ и баварскій князь Леопольдъ одержали кватиры въ приватныхъ домахъ, а Найдост. Архікнязѣ въ касарни гонведôвъ.

Вся праса угорска повитала приѣздъ чужихъ монархôвъ и князѣвъ зъ великимъ ентузіязмомъ, особливо же приѣздъ нѣмецкого цѣсаря, котрого называє прибѣжищемъ европейского мира. Праса угорска зазначує одно-душно, що зъѣздъ монархôвъ въ Ґінсъ не треба уважати за зародокъ якихсь межинародныхъ демонстрацій; вôнъ есть радше лишь хвилевымъ выплывомъ симпатій природно сполученыхъ державъ, котрыхъ монархи, що на выобразуваню своихъ армій опирають мирну політику тридержавного союза, стараютъ ся и тутъ лишь охоронити миръ въ середнôй Европѣ. Въ приѣздѣ анґлійского князя Коннотъ добачують деякі ґазеты угорскі рôдъ якогось зближеня ся Анґліѣ до тридержавного союза.

Є. Вел. Цѣсарь Францъ Йосифъ приниманочи вчера депутацію католицкого духовеньства пôдъ проводомъ епископа Затка, высказавъ надѣю, що католицке духовеньство буде и въ теперѣшныхъ часахъ ревно старати ся о то, щобы пожаданый миръ религійный и публичный интересъ при забезпеченю поваги державы и церкви не потерпѣли нѣчого. При принятю радъ громадскихъ зазначивъ Монархъ, що они, яко чинники публичного мнѣня суть покликанѣ до того, щобы хоронити нарôдъ вôдъ обаламучуючихъ покликôвъ и страшныхъ обѣцянокъ, они повиннѣ сѣяти зерно мирнои згоды и плекати пожиточну працю. Дуже широке поле дає до того та основа, на якôй Угорщина въ послѣднихъ десяткахъ лѣтъ такъ успѣшно розвиває ся а котрои захитане ослабило бы вѣру въ истнуючій законный станъ и правдивый интересъ краю и державы, а тымъ самымъ и противилось бы обовязкамъ Монарха яко реґента. Депутацію протестантскои реформованои церкви и депутацію жидôвъ завѣривъ Монархъ о своѣй ласцѣ для нихъ.

Около 4 год. по полудни приѣхавъ вчера до Ґінсъ саскій король и кн. Коннотъ. На дворци дожидали Є. Вел. Цѣсарь, Найдост. Архікнязѣ, ґр. Кальнокій, угорскі міністры и ґенералиція. Середъ звукôвъ нѣмецкого имну и окликôвъ „Eljen!“ прибули гостѣ а Є. Вел. Цѣсарь повитавъ саского короля поцѣлувавши ся зъ нимъ, а князеви Коннотъ подавъ руку и двичѣ устиснувъ єго сердечно. По повитаню наступило представлене Архікнязѣвъ и ґенералиціѣ, а коли вôдтакъ король саскій оглянувъ ще почетну компанію, поѣхавъ середъ грôмкихъ окликôвъ до своеѣ кватиры. Є. Вел. Цѣсарь, Найдост. Архікнязѣ, кн. Коннотъ и кн. Леопольдъ баварскій остались були ще на дворци дожидаючи приѣзду нѣмецкого цѣсаря. Въ пôвъ години пôзнѣйше приѣхавъ и нѣмецкій цѣсарь. Оба Монархи обняли ся и поцѣлували ся кôлька разôвъ сердечно. По повитаню Архікнязѣвъ и по представленю ґенералиціѣ та угорскихъ міністрôвъ, поѣхали оба Монархи середъ грôмкихъ овацій черезъ украшене мѣсто до свого помешканя а величезнѣ масы народу творили всюды шпаліръ.

Маневры потягнуть ся ажь до середы.

---

2)

# КАЗКА

### о Иванѣ-дурацѣ и єго двохъ братяхъ: Семенѣ-воинѣ и Тарасѣ-черевани и нѣмôй сестрѣ Маланѣ и о старôмъ чортѣ и трьохъ чортикахъ.

*Написавъ Л. Толстой.*

(Дальше).

IV.

Тои ночи выбравъ ся чортикъ вôдъ Семена-воина и прийшовъ пôсля умовы шукати Иванового чортика, помагати єму зводити дурака на бѣду. Прийшовъ на поле, шукає, шукає товариша, — нема нѣгде, — тôлько дѣру найшовъ. — Ну, думає, видно товаришеви трафилась якась бѣда, треба ставати на єго мѣсце. Поле доорано — треба буде дуракови на долинѣ допѣкати.

Пôшовъ чортикъ въ луги, пустивъ на Иванову долину повѣнь; затягнуло всю долину болотомъ. Вернувъ ся Иванъ на зорѣ зъ нôчлѣгу, поклепавъ косу, пôшовъ долину косити. Прийшовъ Иванъ, ставъ косити; махне разъ, махне другій — затупить ся коса, не тне — треба острити. Мучивъ ся, мучивъ ся Иванъ,— нѣ, каже, пôду до дому, принесу клепало и хлѣба бохонець. Хочь и тыждень намучу ся, а не вступлю ся, поки не выкошу. Почувъ то чортикъ, — задумавъ ся: — Завзятый, каже, той дурень, не зведешь єго. Треба иншу штуку придумати.

Прийшовъ Иванъ, выклепавъ косу, — косить. Залѣзъ чортикъ въ траву та все косу за головку ловить, носомъ въ землю тыкає. Трудно Иванови, а таки выкосивъ долину, — остала ся ще одна частина въ болотѣ. Залѣзъ чортикъ у болото, думає собѣ: — Хоть лабы порѣже менѣ, а не дамь выкосити. Зайшовъ Иванъ въ болото; трава здає ся не густа, а косою не оберне. Розсердивъ ся Иванъ, за-чавъ зъ цѣлои силы махати: ставъ чортикъ подавати ся, — не всиѣє вôдскакувати, — бачить — погане дѣло, залѣзъ въ корчь. Розмахнувъ ся Иванъ, шарпнувъ по корчи, вôдтявъ чортикови половину хвоста. Докосивъ Иванъ долину, казавъ дѣвцѣ гребсти, а самъ пôшовъ косити жито.

Выйшовъ зъ грабками, а куцохвостый чортикъ вже тамъ помотавъ жито такъ, що на грабки не йде. Вернувъ ся Иванъ, взявъ серпъ и почавъ жати; выжавъ все жито. — Ну, теперь, каже, треба за овесъ брати ся. Почувъ то куцый чортикъ, думає собѣ: — На житѣ не допѣкъ єму, то на вôвсѣ допечу, кобы лише завтра дочекати ся. Прибѣгъ чортикъ рано на вôвсяне поле, а овесъ уже скошеный. Иванъ скосивъ єго въ ночи, щобы менше сыпавъ ся. Розсердивъ ся чортикъ: — Порѣзавъ, каже, мене и замучивъ дурень. И на войнѣ такои бѣды не видавъ. Не спить, проклятый, зъ нимъ не поспѣешь. Пôйду, каже, теперь въ полукôпки, все єму згною.

И пôшовъ чортикъ въ житный полукôпокъ, залѣзъ межи снопы, ставъ гноити; зôгрѣвъ ихъ и самъ зôгрѣвъ ся дуже и вкôнци задрѣмавъ.

А Иванъ запрягъ кобылу и поѣхавъ зъ дѣвкою возити. Пôдъѣхавъ до полукôпка, ставъ кидати на вôзъ, — скинувъ два снопы, — прямо чортикови въ задъ, пôднявъ, дивить ся: на вилахъ чортикъ живый та ще куцохвостый, махає руками та ногами, метушить ся, зôскочити хоче.

— А-ди, каже, напасть яка! Ты знов тутъ?

— Я каже, другій, то мôй братъ бувъ. А я у твого брата, Семена, бувъ.

— Ну, каже, хто ты тамъ є, и тобѣ таке саме буде. Хотѣвъ єго объ загôнъ розбити, та чортикъ просить єго, благає: — Пусти, каже, бôльше не буду, а я тобѣ, що хочешь, зроблю.

— Щожь ты можешь зробити?

— А я, каже, можу, зъ чого хочешь, робити воякôвъ.

— Та на що менѣ ихъ?

— А на що, каже, хочешь, на то собѣ бери: онѣ все можуть.

Въ четверъ дня 21 с. м. поѣдуть цѣсарь Вільгельмъ, король саскій и Найдост. Архікн. Фридрихъ до Могача. Кôлька миль на полудне вôдъ сего мѣста суть добра Найдост. Архікнязя Альбрехта, Белліє, и тутъ буде цѣсарь Вільгельмъ полювати вôдъ 23 до 25 с. м. на оленѣ.

## Выимковый станъ у Празѣ.

Пôдъ проводомъ президента кабінету вôдбула ся въ середу нарада міністрôвъ, въ котрôй взяли участь всѣ міністры перебуваючі у Вѣдни. Нарада вела ся чотири години. Предметомъ наради була, кажуть, ситуація, яка вытворила ся теперь въ Чехіи. Зъ вѣродостойного жерела доносять, що правительство постановило користати зъ якъ найбôльшою умѣренностію зъ власти, яку єму надає выимковый станъ. Розширенє выимкового стану на кôлька иншихъ ческихъ повѣтôвъ, въ котрыхъ ширить ся молодоческа аґітація, постановлено лишь о стôлько, о скôлько того буде конче потреба.

Поголоска о оголошеню стану выимкового въ Празѣ розôйшла ся була въ декотрыхъ празкихъ кругахъ ще вô второкъ вечеромъ. Загально перечувано, що день 13 вересня принесе якусь несподѣванку. Въ друкарни намѣстництва зарядженo все, що було потреба, щобы вже досвѣта оголосити плякаты. О 3 год. 30 мін. рано прикликано афішерôвъ и поручено имъ пôдъ надзоромъ поліціѣ порозлѣплювати плякаты. Коли мешканцѣ Праги выйшли рано на улицю, впало имъ на рогахъ улиць выдрукованe величезными буквами розпоряджене цѣлого міністерства. При кождôмъ плякатѣ збирала ся заразъ громада людей, вôдчитувала єго и вела голосну диспуту. Вѣсть о выимковôмъ станѣ въ Празѣ розôйшлася скоро по цѣлôмъ мѣстѣ.

Ще того самого дня выдавъ намѣстникъ розпоряджене, заказуюче выдавати ажь до дальшого розпорядження чотири ческі ґазеты; 21 ґазетамъ, мѣжь тыми и однôй нѣмецкôй, Deutscher Volksbote, наказано на три годины передъ хвилею експедиціѣ тыхъ ґазетъ предкладати властямъ обовязковй примѣрники. Прочимъ ґазетамъ позволено выходити, якъ доси.

Крôмъ того застановило намѣстництво дѣяльнôсть всѣхъ молодоческихъ клюбôвъ мѣщаньскихъ, а именно въ Старôмъ и Новôмъ мѣстѣ, на Малôй Странѣ, въ Градщинѣ, въ Йосифовѣ, въ Голешовицяхъ, въ Смѣховѣ, въ Карлинѣ и Жижковѣ. Власти розвязали доси 17 товариствъ, 3:2 товариствъ пôддано пôдъ строгійшй приписы.

## Переглядъ политичный.

Въ вѣденьскихъ кругахъ политичныхъ говорять, що правительство зô взгляду на выимковый станъ въ Празѣ не предложить на разѣ заповѣданого давнѣйше закона а заведеню суду окружного въ Трутновѣ.

Цѣлый свѣтъ политичный звертає нинѣ увагу на то, що Анґлія старає ся чимъ разъ бôльше явно прилучати ся до тридержавного союза. Она видить загроженй свои интересы на Середземнôмъ мори россійско-францускою политикою и хоче ихъ очевидно боронити. Навѣть орґанъ кн. Бісмарка Hamb. Nachr. каже: „Анґлійска политика може бути якъ хоче лишь дбаюча про себе, але того не може она допустити, щобы Франція и Россія выперли єѣ вплывъ изъ Середземного моря“. То спонукує єѣ шукати собѣ союзникôвъ и приставати до тридержавного союза.

## Новинки.

*Львôвъ дня 18 вересня.*

— **Народными учителями**, а взглядно учительками, именованй: Анна Бабѣй у Вовни, Иванъ Ольховый въ Стриганцяхъ, Леоп. Фрогъ въ Лентôвни, Ант. Криштанъ у Вишневѣ, Христ. Фабіянъ у Воютичахъ, Ант. Рачиньскій въ Высокôй, Йосефа Сибидло въ Гребѣнцяхъ, Левъ Гарасимовичъ въ Хомяковѣ, Брон. Лендобецкій въ Креховѣ, Людвика Льосъ въ выдѣловôй школѣ въ Бродахъ, Василь Пасѣчнякъ въ Дзвинячи, Март. Шимановскій въ Озерянахъ, Ангелика Макаревичъ въ Любачевѣ, Конст. Праглoвскій въ Бухувучахъ, Йос. Вербицкій и Вол. Юзефовичъ въ Пташковôй, Марія Штайнеръ въ Лежайску, Емілія Найвіргъ въ Тамановичахъ, Иванъ Гомикъ (старшимъ) въ Замарстиновѣ, Мар. Новосельскій (управителемъ) въ Бисковичахъ, Иванъ Алексевичъ (упр.) въ Чернилявѣ, Каролина Толовска, Анна Морозъ и Божена Тордикъ (старшими) въ Бôбрцѣ, Левъ Лотоцкій въ Тростянци, Ант. Рольскій (стар.) въ Болшôвцяхъ, Антонина Щуровска въ Фалєѣвцѣ, Войт. Зайда въ Рыхвалдѣ, Северина Онoферко въ Зубковѣ, Стефанъ Скрипчукъ въ Бояничахъ, Владислава Кинасевичъ въ Чесановѣ, Иванъ Кичеричка (упр.) въ Ходачковѣ малôмъ, Ядвига Шишковска въ Красичинѣ, Игнатій Гамаль въ Пôдъярковѣ, Ив. Сабатовскій (упр.) въ Фульштинѣ, Йос. Кокуревичъ въ Долинѣ на передмѣстю Бочкôвъ-католицкій, Ал. Михневичъ у Высоцку-нижнôмъ, Юл. Писевичъ въ Балигородѣ, Стефанія Найвіртъ въ Новôмъ мѣстѣ, Софія Струмѣньска въ Турадахъ, Вас. Лукомскій въ Черници, Ив. Дякôвъ (упр.) въ Розвадовѣ, Северина Белько въ Скниловѣ, Ад. Рылка въ Смольнику ad Балигородъ, Агнишка Ґрунтовичъ (ст.) въ Бирчѣ, Марія Строньска въ Устю, Едв. Пйотровскій въ Луцѣ великôй, Йос. Декеръ въ Телешници санной, Як. Яницкій въ Летни, Конст. Пиндзинъ въ Ляховичахъ зарѣчныхъ, Андр. Миксевичъ въ Передвôрю, Вас. Пилатъ въ Рыхтичахъ рускихъ, Волод. Барановскій (ст.) при 5 клясовôй мужескôй школѣ Мицкевича, а Вас. Воляньскій (ст.) при 5-кл. муж. школѣ Чацкого въ Станіславовѣ, Мих. Туркулъ въ Конкольникахъ, Кар Рыботицкі (упр), Л. Лукасевичъ (ст), Вас. Стояловскій (ст.) и Сим Федина при 4-клясовôй мужескôй школѣ въ Дрогобычи, Ник. Куманецъ (упр) и Йосифа Ольшаньска на передмѣстю Задвôрняньскôмъ въ Дрогобычи, Антôнъ Станкевичъ (стар) на Зварыцко-Лишняньскôмъ передмѣстю въ Дрогобычи, Волод. Бучацкій при 6 кл. мужескôй школѣ, а Сара Левенталь при 6 кл. женьскôй школѣ въ Дрогобычи, Келестина Олива (упр.), Альбина Кикевичъ (ст.), Мальвина Калужняцка (ст) и Генрика Федина въ 4-кл. женьскôй школѣ въ Дрогобычи, Мих. Домазаръ (упр.) въ Пѣскахъ, М. Гроховальска въ Сетеховѣ, Марія Голиньска въ Журавици, Мих. Дзѣнгало въ Лучичахъ, Богд. Олешкевичъ въ Залужу ad Ясло, Андр. Падохъ въ Петрушôй воли, Людв. Княвъ въ Голгочахъ, Юлія Мисняковичъ (ст.) и Фр. Кременецкій (ст.) въ Сокôльникахъ, Ник. Старчевскій (упр.) въ Годовици.

— **Конкурсы.** Краєва Рада шкôльна розписує конкурсъ на посаду учителя фільольоґіѣ клясичнои зъ языкомъ выкладовымъ польскимъ, евентуально на посаду учителя языка нѣмецкого въ ґімназіи коломыйскôй. Подання треба вносити до дня 15 жовтня. — Маґістратъ мѣста Калуша розписує конкурсъ на посаду мѣского ветеринаря зъ рôчною платнею 300 зр. Подання вносити до 15 жовтня.

— **Князь Александеръ Батенберґъ** — якъ доносить Figaro — має бути перенесеный до Галичины въ рамахъ дівізіонера.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена Рады повѣтовои въ Перемышлянахъ зъ ґрупы меншихъ посѣлостей розписано на 20 жовтня с. р.

— **Дирекція товариства обезпеченъ „Днѣстеръ“** оповѣщує: Вôдъ послѣдного оповѣщеня, т. є. вôдъ дня 11 серпня до дня 10 вересня 1893 прибуло въ товариствѣ взаимныхъ обезпеченъ „Днѣстеръ“ новыхъ полісъ 1680 зъ вартостію обезпеченою въ сумѣ 1,104.455 зр. в. а. Отже разомъ зъ попередными обезпечено въ товариствѣ „Днѣстеръ“ по день 10 вересня 1893 включно недвижимости и движимости въ загальнôй сумѣ 6,297.035 зр. в. а.

---

— Пѣснѣ грати можуть?

— Можуть.

— Ну щожь, каже, зроби.

И сказавъ чортикъ: Возьми ты житный снôпъ, ударь єго объ землю колосємъ и скажи лише: Слухай хлопа зъ того снопа, кôлько въ нѣмъ стебелъ, тôлько має бути воякôвъ.

Взявъ Иванъ снôпъ, кинувъ объ землю и сказавъ, якъ чортикъ порадивъ. И розскочив ся снôпъ и зробили ся вояки, спереду барабанчукъ и трубачь грають. Засмѣявъ ся Иванъ.

— Ади, каже, якъ гарно. То каже, добре, дѣвокъ тѣшити.

— Ну, каже чортикъ, пустижь теперь.

— Нѣ, каже, я то буду робити, зъ вымолоченого жита, а то шкода зерна. Навчи, якъ знову на снôпъ обернути. Я єго обмолочу.

Чортикъ и повѣдає: — Скажи: кôлько воякôвъ, тôлько стебелъ! Каже мôй хлопъ, най буде знову снôпъ. Сказавъ такъ Иванъ и знову зробив ся снôпъ.

И ставъ знову чортикъ просити ся: Пусти, каже, теперь.

— Ну щожь! — Зачепивъ єго Иванъ за межу, притримавъ рукою, стягнувъ зъ вилъ.— Зъ Богомъ, каже; и тôлько сказавъ про Бога, скочивъ чортикъ пôдъ землю, мовь камѣнь въ воду, тôлько дѣра остала ся.

Приѣхавъ Иванъ до дому, а дома вже й другій братъ, Тарасъ, зъ жѣнкою сидять — вечеряють. Не мавъ чимъ Тарасъ-черевань заплатити, втѣкъ вôдъ довгôвъ и прийшовъ до батька. Побачивъ Ивана: — Ну, каже, Иванъ поки я все полагоджу, годуй мене и жѣнку.

— Ну-щожь, каже, жийте у насъ. Знявъ Иванъ кафтанъ, сѣвъ за столомъ.

А купчиха каже: — Я, каже, зъ дуракомъ разомъ ѣсти не можу. Вôдъ него, каже, пôтъ чути.

Тарасъ-черевань на те каже: — Вôдъ тебе Иване, духъ поганый иде — пôди до сѣней ѣсти.

— Ну — щожь, каже; взявъ хлѣба, вышовъ на двôръ. Менѣ, каже, й такъ на нôчлѣгъ пора — кобылу пасти.

V.

Выбравъ ся въ ту нôчь и вôдъ Тараса чортикъ, прийшовъ пôсля умовы помагати товаришамъ — Ивана дурака на бѣду зводити. Прийшовъ на поле, шукає, шукає товаришѣвъ — не ма нѣкого, тôлько дѣру найшовъ, пôшовъ на долины, — въ болотѣ хвôстъ найшовъ, а на житнôй стерни и другу дѣру найшовъ. — Ну, думає, видно товаришамъ трафила ся велика бѣда, треба на ихъ мѣсце ставати, до дурака брати ся.

Пôшовъ чортикъ шукати Ивана. А Иванъ уже зъ поля забравъ ся, въ лѣсѣ дерева зрубує.

Стало братямъ тѣсно жити вкупѣ, казали дуракови собѣ на хаты лѣсъ рубати, новй домы ставити.

Прибѣгъ чортикъ въ лѣсъ, залѣзъ въ галузє, ставъ перешкаджати Иванови дерева зрубувати. Пôдрубавъ Иванъ дерево якъ треба, щобы на чисте мѣсце впало, ставъ валити — пôшло дерево кругомъ, впало де не треба, галузємъ въ земли застрягло. Вырубавъ Иванъ пôдойму, зачавъ вôдвертати, насилу звaливъ дерево. Ставъ Иванъ рубати друге — знову таке саме. Мучивъ ся, мучивъ ся, насилу звернувъ якъ треба. Взявъ за третє. — Знову те саме. Иванъ думавъ зъ пôвъ сотнѣ деревъ зрубати, а вôнъ и десять не зрубавъ, а вже нôчь на дворѣ. И втомивъ ся Иванъ. Пара зъ него йде, мовь туманъ на лѣсъ налягъ, а вôнъ все ще не кидає роботы. Пôдрубавъ вôнъ ще дерево и заломило єго въ ногахъ такъ, що нѣ дыхнути; заткнувъ топôръ и сѣвъ вôдотхнути. Почувъ чортикъ, що Иванъ затихъ и врадувавъ ся. — Ну, думає, не стало єму силы, кине роботу; вôдôтхну теперь и я; сѣвъ верхомъ на галузь и радує ся. А Иванъ пôднавъ ся, вынявъ топôръ, розмахнувъ ся, та якъ лусне зъ другои стороны, вôдразу затрѣщало дерево — и впало. Не спостерѣгъ ся чортикъ, де вспѣвъ нôсъ выпростати, зломила ся галузь и зачепила єго за лабу. Ставъ Иванъ чистити — ажь дивить ся, чортикъ живый. Здивувавъ ся Иванъ: — А-ди, каже, яка напасть! Ты знову ту?

— Я, каже, не той. Я у твого брата, Тараса, бувъ.

— Ну, хто ты тамъ и є, буде й тобѣ таке саме. Замахнувъ ся Иванъ топоромъ, хотѣвъ єго обухомъ забити.

Та чортикъ выпросивъ ся. Не бий мене, каже, я тобѣ що хочешь зроблю.

— Та щожь ты можешь зробити?

въ 3729 полісахъ. Всѣхъ зголошеныхъ до того часу шкôдъ було 33, и всѣ або уже выплачені, або власне ліквідують ся. Квота всѣхъ выплаченыхъ и зголошеныхъ шкôдъ выносить 14% вôдъ узысканои до того часу преміѣ.

— **Курсъ науки дяковства въ Станіславовѣ.** П. Игнатій Полотнюкъ, управитель хору катедрального въ Стаіславовѣ вôдкрывае зъ днемъ 1 жовтня с. р. бôльшій курсъ науки дякôства, спѣву нотного и початкôвъ музики. Курсъ буде тревати 10—12 мѣсяцѣвъ. Кандидаты дякôвскі, що будуть ходити на сей курсъ можуть рôвночасно користати зъ науки ремесла въ школѣ промысловôй мѣсцевôй.

— **Испытъ дякôвскій.** Зô Станіслава, пишуть намъ: Кандидаты, що були на курсѣ науки дякôвства въ школѣ п. И. Полотнюка управителя хору катедрального въ Станіславовѣ, дня 14 вересня пôддавали ся испытови консисторскому. Свѣдоцтва кваліфікаційні одержали: 1) Григорій Галько зъ Рыбного, повѣта станіславôвского, зъ добрымъ и 2) Антôнъ Медвецкій родомъ зъ Жукова, повѣта городеньского, зъ достаточнымъ поступомъ. Одинъ кандидатъ дôставъ поправку а 3 зъ околиць гôрскихъ, котрі теперь суть дома зъ причины пошести, будуть пôзнѣйше здавати испытъ.

**Ґр. Авґустъ Цѣшковскій** одержавъ на свôй ювілей мѣжь иншими таку телеґраму: „Львôвъ 10 вересня. Въ пятьдесяти роковины літературскои працѣ превеса Товариства пересылае щиро рускій привѣтъ — Наукове Товариство имени Шевченка."

— **Холера.** Дня 15 вересня захорували на холеру: въ Делятинѣ 2 особы, Ворохтѣ 3, Гвоздѣ 5, въ Римановѣ 3, Посадѣ дольнôй 1, въ Опришôвцяхъ и Книгининѣ по 1; въ Ясеници Огніи и Богородчанахъ по 1. Померли: въ Делятинѣ, Ворохтѣ и Гвоздѣ по 2 особы; въ Римановѣ 2, у Ворохобнику шляхоцкôмъ 1, въ Ясеници 2; въ Книгининѣ, Коломыи и Огиніи по 1.

— **Въ Стрыю** мае зачати выходити вôдъ жовтня с. р. „Жіноча бібліотека" пôдъ редакцією панѣ Наталѣ Кобриньскои.

— **Памятникъ для воякôвъ померших вôдъ грому.** Може собѣ пригадуете ту пригоду, що лучила ся тому рôкъ, 4 вересня 1892 въ Мощаници коло Живця. Въ двôрскихъ стодолахъ пôдчасъ маневрôвъ стояло войско, пѣхота зъ 56 полку. Дня 4 вересня вечеромъ настала страшна буря. По 9 годинѣ, коли вже вояки поклали ся спати, ударивъ грôмъ въ стодолу, забивъ 5 воякôвъ, спаливъ на уголь, а 5 тяжко поранивъ. Тогды згорѣли двôрскі стодолы, збôжа богато, а крôмъ того ще богато оружя и мундурôвъ вояцкихъ. На похоронѣ тыхъ 5 нещасныхъ воякôвъ бувъ Найд. Архикнязь Альбрехтъ, ґенералы и все войско. Отже тымъ воякамъ постановивъ комітетъ въ Живци пôдъ проводомъ начальника ветеранôвъ войсковыхъ Зоммера поставити памятникъ на кладовищи въ Живци, и справдѣ поставивъ. Посвячене сего памятника вôдбуло ся дня 10 с. м. При тôмъ була депутація зъ 56 полку (4 офіцеры и 4 пôд офіцеры), урядники всѣхъ властей правительственныхъ въ ґальовыхъ уніформахъ, урядники автономічні, товариство ветеранôвъ зъ музикою, сторожа огнева и богато публики. Дуже гарно выпало се торжество.

— **Выбухъ патрона зъ динамітомъ.** Иванъ Вроньскій, мѣщанинъ зъ Яслискъ, купивъ вôдъ якогось жида на Угорщинѣ патронъ зъ динамітомъ, щобы забивати рыбы въ Ясьолцѣ. Патронъ сей запаливъ вôнъ такъ нещасливо, що руки ему пôрвало, одно око выбило и взагалѣ такъ поранило, що нема надѣѣ на подужане его.

— **О значнôй крадежи** пишуть намъ зъ Залозецъ. Въ ночи на 5 с. м. незнаный доси злодѣй вынявъ вôкно въ домѣ Берка Шормана въ Голубици, и черезъ вôкно вынѣсъ куферъ та вкравъ все, що тамъ було, а именно: 400 зр. готовыми грôшми, шѣсть срѣбныхъ ложокъ великихъ и десять малыхъ, золоту чарку, 2 срѣбні лѣхтарѣ и оденъ мосяжный, 7 шнурôвъ перелъ вартости 600 зр. и ще якісь дрôбницѣ. Все разомъ варта було 1551 зр. Дня 8 с. м. Шорманъ казавъ жандармеріи увязнити Антона Тимчишина зъ Голубицѣ, бо мавъ на него пôдозрѣне на тôй пôдставѣ. Тимчишинъ живъ собѣ якъ зъ жѣнкою зъ Ройзою Кітай, що служила 6 лѣтъ у Шормана. Вôнъ оповѣдавъ Стахови Шевчукови, що мусить въ Бродахъ зробити ключь до куфра Шормана и дати своѣй Ройзѣ, щобы вкрала грошѣ Ганцѣ Щербатôй оповѣдавъ, що его коханка Ройза намавляе его дати зробити ключь и вôдбила ему навѣть форму замка у воску. Слѣдъ найденый коло куфра тажій великій якъ чобôтъ Тимчишина. Ройза Кітай мае жити теперь у Львовѣ за мамку. При ревізіи не найшли у Тимчишина нѣчого Его вôддали до Залозецъ до суду, а ц. к. жандармерія шукае дальше виновника крадежи. — Въ Товмачи хотѣли не знані злодѣѣ добути ся до касы уряду податкового, але то имъ не вдало ся, бо сторожь Овчарчинъ и Фермосенъ скричали а злодѣѣ утекли

— **Операція на заяцю.** Кôлька вѣденьскихъ лѣкарѣвъ зъ вôддѣлу положницъ пôшли собѣ на ловы на заяцѣвъ до Штамесдорфу. Межи убитою звѣриною найшли одну „заячиху" котну. Десять хвиль лише минуло вôдъ часу, якъ еѣ вбили, отже лѣкарѣ, якъ фахові въ тôмъ дѣлѣ, розпороли заячиху и выдобули трехъ малыхъ заяцѣвъ, якъ здавало ся неживыхъ. Знаючи способы, ужили они штучного вôддыху и заяцѣ небавомъ вôджили. Накормили ихъ молокомъ и вôддали до лѣсничого на выховокъ. Кажуть, що ті заяцѣ й доси жиють.

— **Зô сторôнъ конокрадôвъ,** значить зъ Брôдщины, доносять намъ дуже часто о крадежахъ коней, такъ що справдѣ можна собѣ думати, що тамъ конокрадôвъ найбôльше. Дня 2 с. м. въ Загôрю зъ пасовиска вкрали злодѣѣ 4 конѣ на шкоду господарѣвъ Матяха и Пастушина. Конѣ були варті 250 зр.

— **Нещасні пригоды.** Въ Черемоши въ Бѣлоберезцѣ въ косôвскôмъ повѣтѣ купала ся жѣнка Юлія на Робашовского зъ Сашкова на Буковинѣ, еѣ донька Аделя и ще одна дѣвчина. Аделя, що мала лѣтъ 16, не вмѣла плывати — якъ и взагалѣ нѣхто зъ нихъ не вмѣвъ — попала ся на глубоку воду и въ очахъ матери та товаришки втопила ся. — Въ путни зъ водою втопила ся 18 мѣсячна дитина Анны Бабичь у Хехлахъ въ браку надзору. — Подôбно въ ямѣ зъ водою дощѣвкою втопивъ ся у Гнôйници (въ ропчицкôмъ пов.) 18-мѣсячный сынокъ Марцева, а въ ставку въ Пащинѣ втопила ся дволѣтна дѣвчина. — Льокомотива зелѣзнича вбила селянку Катерину Лехъ зъ Лужавця въ решѣвскôмъ повѣтѣ. — Ще дня 3. мая 1893 пôшла Текля Попадинецъ зъ Дрогобыча, 30 лѣтна дѣвчина, що терпѣла на падачку, въ лѣсъ по ломаче и не вернула бôльше. Шукали еѣ довго, але не могли найти. Ажь дня 9 серпня с. р. четверо дѣвчатъ найшли въ лѣсѣ барона Лібіґа недалеко громады Сторонны кости людскі, а коло нихъ одежу пôрвану и зôгнилу. По тôй одежи пôзнала родина, що то кости небôжки Теклѣ. Чи еѣ звѣрѣ напали и роздерли, чи вбили еѣ, не знати; може судови вдасть ся се выслѣдити. — Въ Курникахъ въ пов. яворôвскôмъ упавъ селянинъ Павло Труба зъ воза межи конѣ такъ нещасливо, що вôзъ поранивъ его дуже тяжко и вôнъ небавомъ померъ. — У Вислоку втопивъ ся 11-лѣтный сынъ Якова Кашубского зъ Язловои. Тѣло найдено ажь на другій день.

## ТЕЛЕГРАМЫ.

**Вѣдень** 18 вересня. Ґр. Таффе выѣхавъ на кôлька днѣвъ до Нальжева (Ellischau).

**Прага** 18 вересня. Зачувати, що Молодочехи думають выдати вôдозву до народу въ справѣ заведения въ Празѣ стану выимкового.

**Мадридъ** 18 вересня. Велика повѣнь въ Старôй Кастиліи наробила страшенной шкоды; Згинуло такожь богато людей; доси вôднайдено 50 трупôвъ.



## Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

### Вôдходять до

| | Посиѣшный | | Особовый | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 3·01 | **10·41** | **5 26** | 11·11 | **7·36** | — |
| Пôдволочискъ | 6·44 | 3·20 | 10·16 | **11·11** | — | — |
| Пôдвол. Пôдзам. | 6·54 | 3·32 | 10·40 | **11·33** | — | — |
| Черновецъ | 6·36 | — | 10·36 | 3·31 | **10·56** | – |
| Стрыя | — | — | 10·26 | 7·21 | 3 41 | **8·01** |
| Белзця. | — | — | 9·56 | **7·21** | — | — |

### Приходять зъ

| | Посиѣшный | | Особовый | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 3 08 | 6·01 | **6·36** | **9·41** | 9·35 | — |
| Пôдволочискъ | 2·48 | **10·02** | **6 21** | 9 46 | — | — |
| Пôдвол. Пôдзам. | 2 34 | **9·46** | 9 21 | 5·55 | — | — |
| Черновецъ | **10·10** | — | **7·11** | 7 59 | 12·51 | — |
| Стрыя | — | — | **1·08** | 9·06 | **9·52** | 2 38 |
| Белзця. | — | — | 8·16 | 5·26 | — | — |

Вôдъ дня 20 мая курсують що день ажь до вôдкликаня, поѣзды прогульковi до Бруховичь и Зимнои Воды. Вôдъѣздъ до Бруховичь о год. 3 мін. 50 пополудни; поворотъ о год. 8 мін. 57 вечеромъ. — Вôдъѣздъ до Зимнои Воды о год. 4 мін. 12 по полудни; поворотъ о год. 6 мін. 35 и о год. 9 мін. 40.

**За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.**

— А я, каже, можу наробити тобѣ тôлько грошей, кôлько хочешь.

— Ну щожь, каже, роби. И навчивъ его чортикъ.

— Возьми ты, каже, листя дубового зъ онтого дуба и потри въ рукахъ. На землю буде золото падати.

Взявъ Иванъ листя, потеръ — посыпало ся золото.

— А то каже, гарно — добре дѣтямъ бавити ся.

— Пусти же мене, каже чортикъ.

— Ну щожь! Взявъ Иванъ, пôдваживъ галузь, выпустивъ чортика. — Богъ зъ тобою, каже; и якъ тôлько сказавъ про Бога, скочивъ чортикъ пôдъ землю, мовь камѣнь въ воду, тôлько дѣра остала ся.

VI.

Поставили братя домы и стали жити окремо. А Иванъ упоравъ ся въ поли, пива наваривъ и запросивъ братôвъ на гостину. Не пôшли братя до Ивана въ гостѣ: — Не видали мы, кажуть, хлопско и гостины?

Погостивъ Иванъ селянъ, бабы и самъ выпивъ — упивъ ся и пôшовъ на улицю, де тандювали. Пôдойшовъ Иванъ до нихъ, казавъ бабамъ себе величати.

— Я, каже, вамъ того дамъ, чого вы въ житю не видали. — Посмѣяли ся бабы и стали его величати. Розхвалили его и кажуть:

— Ну, щожь, давай.

— Сейчасъ, каже, принесу. Схопивъ мѣшокъ, побѣгъ въ лѣсъ. Смѣють ся бабы: тожь то дурень! И забули про иего. Ажь ось бѣжить Иванъ назадъ, несе повенъ мѣшокъ чогось.

— Будешь дѣлити чи що?

— Буду дѣлити.

Взявъ Иванъ жменю золота, кинувъ бабамъ. Боже мôй! Кинули ся бабы збирати, одна у другои рве — вôдбирае: одну старушку трохи на смерть навѣть не задавили. Смѣе ся Иванъ.

— Ахъ вы дурнѣ, каже, чому вы бабу задавили! Вы бы не спѣшили ся, а я вамъ ще дамъ. Зачавъ ще кидати. Зôбѣгъ ся нарôдъ — розкинувъ Иванъ цѣлый мѣшокъ. Стали просити ще. А Иванъ каже: — Нема вже. На другій разъ дамъ ще. А теперь погуляймо — засцѣвайте пѣснѣ.

Заспѣвали бабы пѣснѣ.

— Не хороші, каже, ваші пѣснѣ.

— Якіжь, кажуть, лучші?

— А я вамъ, каже, заразъ покажу які. Пôшовъ до стодолы, вынявъ снôпъ, обивъ его, поставивъ на колосе — вдаривъ. Ну, каже, слухай хлопа, зъ того снопа мае бути тôлько воякôвъ, кôлько въ нѣмъ стебелъ. Розскочивъ ся снôпъ и зробили ся вояки: заграли барабаны, трубы. Велѣвъ Иванъ воякамъ пѣснѣ грати — выпôшовъ зъ ними на улицю. Нарôдъ дивувавъ ся. Заграли вояки пѣснѣ, а Иванъ повѣвъ ихъ назадъ до стодолы, а самъ не казавъ нѣкому ити за собою, и зробивъ знову зъ воякôвъ снôпъ, кинувъ у сусѣкъ. Прийшовъ до дому и лѣгъ спати въ закутку.

(Дальше буде.)

# ИНСЕРАТЫ.

**Инсераты** („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.



Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.